

Een schitterende middag

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Gin Phillips

Een schitterende middag

Vertaald uit het Engels
door Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 3898 4

© 2017 Gin Phillips

© 2017 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ernst de Boer en Ankie Klootwijk

Oorspronkelijke titel *Fierce Kingdom*

Oorspronkelijke uitgever Viking U.S.

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Jacket design by Richard Ogle /

TW Photography by Silas Manhood

Foto auteur © Brad Daley

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

17.32 uur

Ze loopt verder, niet in de richting van de lichamen natuurlijk, maar om de vijver heen, richting Afrika. Ze bedenkt dat ze terug naar het bos had kunnen gaan en dat ze zelfs nu nog kan omkeren en teruglopen naar hun schaduwrijke zandkuil of de hoge bomen, maar ze wil niet teruglopen omdat ze niet zeker weet of de man – mannen? – hen heeft gezien, of hij hen misschien achterna komt, op z'n gemak, omdat hij degene is met het geweer en hij geen enkele haast heeft. En een deel van haar vindt het sowieso geen goed idee om terug te lopen, vindt het beter om door te lopen. Veiliger.

Opschieten. Opschieten. Opschieten. De woorden herhalen zich in haar hoofd. Haar voeten dreunen in de maat op het beton.

Ze stelt zich voor dat de schutter naar hen kijkt, de eerste stappen in hun richting zet, om de vijver heen, de glimlach die zich om zijn lippen plooit. Ze stelt zich voor dat hij sneller gaat lopen.

Het is onverdraaglijk. Ze werpt een blik over haar schouder en ziet niemand, maar ze kan niet goed kijken omdat ze niet langzamer wil gaan lopen.

Haar gebreide rok spant zich onder het lopen strak om haar benen, en ze zou hem liever wat optrekken, maar ze heeft geen hand vrij. *Misschien scheurt hij uit*, denkt ze hoopvol. Ze hoort de steentjes onder haar slippers knarsen. Ze klemt het teenstuk tussen haar tenen en hoort de zolen klepperen – nog een angst: dat ze een schoen kwijtraakt.

Langs het hele pad hangen Halloweenlampjes, vlak boven haar hoofd, vrolijk brandende lampjes die haar de hele weg bijlichten, felwit, net als wanneer Lincoln per ongeluk met zijn zaklamp in haar ogen schijnt.

De lucht wordt donkerder.

‘Waarom rennen we?’ vraagt Lincoln, die met zijn volle achttien kilo tegen haar heup bonkt, en het verbaast haar dat hij zo lang niets heeft gezegd. Misschien heeft hij nu pas gemerkt dat ze niet naar het parkeerterrein lopen.

Haar longen voelen branderig aan terwijl ze voldoende lucht probeert in te ademen om antwoord te kunnen geven.

‘Dat vertel ik je...’ hijgt ze, ze moet even ademhalen, ‘... straks wel.’

Zijn armen klemmen zich om haar hals. Het spoorlijntje loopt evenwijdig aan het pad, vlak achter de felle lampjes, en ze zou er op dit moment alles voor overhebben om het rood-zwarte treintje naast hen tot stilstand te laten komen, klaar om hen mee te voeren, hoewel ze denkt dat zij harder kan lopen dan het treintje. Toch wil ze de trein. Haar armen beginnen nu al pijn te doen, en ze denkt terug aan de week daarvoor toen ze door het park liepen – *hebben eenden tanden? gaan ze me echt niet bijten? hebben eenden voeten? waarom kon ik niet lopen toen ik een baby was? had ik toen al voeten? en benen?* Die middag had ze op weg naar huis echt het punt bereikt dat ze hem niet langer kon dragen en hem op het gras moest zetten, hoewel hij moest huilen toen ze dat deed.

Nu zet ze hem niet neer.

‘Mama!’ zegt hij gefrustreerd, en hij legt zijn hand op haar gezicht. ‘Niet straks.’

‘Er was een enge man,’ zegt Joan, en dat zou ze heel zeker nooit hebben gezegd als ze niet in paniek was geweest.

‘Waar?’ vraagt hij.

Ze is de draad kwijt. ‘Wat?’

‘Waar is die enge man?’ vraagt hij.

Ze springt in twee stappen over het spoorlijntje heen – trouwens, als de trein eraan kwam zou dat betekenen dat iemand die bestuurde, en ze zou nu dolgraag een ander menselijk wezen willen zien – en dan hebben ze de vijver achter zich, en bevinden de lichamen en de man zich aan de andere kant, en dat is goed. Het kronkelende, omhooglopende pad naar Afrika wordt omzoomd door bomen en planten – tropische planten met grote, brede bladeren – die hen aan het oog onttrekken. Ze zijn nu in elk geval moeilijker te zien, als iemand hen zoekt.

‘Daar bij de uitgang,’ zegt ze, en ze struikelt bijna.

Ze hoort sirenes. Het valt onmogelijk te zeggen hoe dichtbij, maar dat betekent wel dat de politie eraan komt, en die zorgt ervoor dat alles weer goed komt, maar op dit moment heeft ze daar niets aan.

‘Ik heb geen enge man gezien. Hoe weet je dat het een enge man is?’ Zijn kin hamert tegen haar schouder.

Hij kan er niet tegen als ze geen antwoord geeft, en ze wil niet dat hij gaat huilen want ze wil geen lawaai maken, en bovendien wordt hij dan ongedurig, en in het ergste geval houdt hij zich dan slap, waardoor hij twee keer zo zwaar wordt.

‘We moeten hier snel weg,’ zegt ze hijgend. ‘Nu meteen. Dus help mama maar en hou je goed vast – klem je benen maar wat steviger om me heen – dan zoek ik eerst een veilig plekje en dan geef ik antwoord.’

Ze krijgt de woorden er nauwelijks uit. Haar longen klappen bijna uit elkaar, haar benen staan in brand. De zon is achter de boomkruinen verdwenen, en onder haar voeten zien de schaduw van de planten er langgerekt en uitgemergeld uit.

Ze strijkt met haar elleboog langs een bananenblad, compact en breed als een vleugel.

‘Waarheen?’ vraagt hij, want hij blijft natuurlijk gewoon doorpraten. ‘Waar gaan we dan heen?’

Dat weet ze niet. Welke kant op? Hoe zal ze verder lopen? Waar

is ze eigenlijk naar op zoek? Haar voeten houden het ritme vast, en ze kromt haar tenen nog krachtiger en zou willen dat het pad niet omhoogliep.

Dit houdt ze niet veel langer vol.

Verstoppen. Ze moeten zich verstoppen.

Dat moeten ze eerst doen, en dan kunnen ze Paul bellen, of de politie, of allebei. Moet ze de politie niet bellen om ze te laten weten dat Lincoln en zij hier zijn ingesloten? Ze moeten toch weten wie er nog in de dierentuin zit? Ze verplaatst Lincoln van haar rechter- naar haar linkerheup en houdt hem wat anders vast.

‘Mama!’ zegt hij, nog steeds wachtend op een antwoord. Altijd maar een antwoord willen hebben.

Eindelijk hebben ze de top van de heuvel bereikt, het pad met zijn perfect aangelegde, zogenaamd natuurlijke muur van planten en bomen ligt achter hen en ze staart naar het verblijf van de Afrikaanse olifanten, een geheel van zandheuvels, grasland en een stromend beekje, en hier moeten ze links- of rechtsaf slaan. Rechts voert hen naar de giraffen, de leeuwen en de tijgers, links gaat langs de neushoorns, de wilde honden en de apen.

‘Mama!’

Ze kust hem op het hoofd en slaat linksaf.

‘Ik sla met mijn tanden tegen je schouder, hoor!’

‘Sorry,’ zegt ze.

Nu is ze blij dat ze niet naar het bos met zijn vertrouwde smalle paadjes en de dinosaurskuil is gegaan, want zelfs met al die bomen zou er weinig plek zijn geweest om je te verstoppen, en de paar goede plekken – de blokhut en het vlinderhuis misschien – zouden veel te veel voor de hand gelegen hebben. Daar zou ze natuurlijk wel genoeg ruimte hebben gehad om weg te rennen en te manoeuvreren, maar hoe kan ze eigenlijk manoeuvreren met Lincoln op haar heup? Nee, ze hebben geen ruimte nodig om te rennen. Als iemand ze in de peiling krijgt, kunnen ze nooit weggelopen.

Die gedachte treft haar als belangrijk. Het bewijs dat haar ver-

stand de overhand krijgt op de paniek.

Ja. Wegrennen is geen optie. Ze moeten zich zo goed zien te verstoppen dat ze niet gevonden kunnen worden, zelfs niet wanneer iemand vlak langs hen loopt. Ze heeft een konijnenhol nodig. Een bunker. Een geheime doorgang.

Hij zegt haar naam niet meer. Haar angst moet op hem zijn overgeslagen, en daar is ze blij om, als het maar de juiste hoeveelheid angst is: genoeg om hem volgzzaam te maken maar niet doodsbang. Dat weet ze nu niet, maar daar komt ze wel achter als ze eenmaal veilig zijn.

Het olifantenverblijf strekt zich eindeloos uit, en terwijl ze langs het hekwerk loopt, hoort ze muziek, eerst nauwelijks herkenbaar, slechts hier en daar een noot, maar al gauw hoort ze dat het de herkenningmelodie van *Ghostbusters* is. De muziek klinkt vrolijk en veel te hard tegen de tijd dat ze langs de Coca-Cola-automaten loopt, die in Lincolns fantasie vaak doorgaan voor de Batcomputer.

De Joker is weer bezig met zijn trucs! Naar de Batmobiel! Mama, denk je dat er een speciale autowasserette is voor de Batmobiel, want die wordt natuurlijk vies, maar het is een open auto, dus kunnen ze die wassen, denk je? Ze verdraait haar enkel een beetje, maar gaat niet langzamer lopen. Rechts van haar staat een slaperig kijkende olifant verbazend dicht bij de omheining, en de omvang van het dier heeft een geruststellende uitwerking op haar. Met een half oog registreert ze zijn ritmisch heen en weer zwaaiende slurf, maar ze kijkt al naar de andere kant, naar links, naar het brede gebouw slechts een paar meter verderop. De Savannah Snackbar. Daar hebben ze 's zomers onder het enorme rieten dak rozijntjes gegeten terwijl de ventilator aan het plafond hen koelte toe blies, maar ze hebben nooit binnen in het restaurant gezeten. Ze zit liever buiten om naar de olifanten te kijken en net te doen alsof ze in Afrika zijn – daar wil ze ooit met hem naartoe, ze vindt het leuk om te denken aan al die plekken die ze hem wil laten zien. *Heb je echt op een*

olifant gereden in Thailand, mama? Ja, dat was voordat jij geboren was. In het voorbijgaan kijkt ze naar de toiletten, iets langzamer lopend, maar dan denkt ze aan de deuren die werden opengetrapt en gaat weer sneller lopen. Het restaurant zelf is misschien veiliger – de deuren kunnen vast op slot, en er zijn binnen natuurlijk nog meer vertrekken, kantoren en opslagruimtes, met betere sloten, schuilplaatsen en kasten, en misschien kun je wel een deur barricaderen met stoelen en tafels of zware dozen. De gedachte komt in een flits en is verleidelijk, en ze duikt de schaduw van het rieten dak in en probeert beweging in de glazen schuifdeuren te krijgen, maar die zitten op slot, en binnen is alles donker.

OPEN, staat er op het bordje.

Op een ander paars met roze bord staat: HEKSENKETEL-SLUSHY. GRIEZELIG LEKKER!

Joan draait zich om en begint weer te rennen, met Lincolns armen stevig om haar nek, wat het gewicht op haar armen enigszins verlicht, maar ze is uitgeput en raakt uit balans waardoor ze bijna tegen een betonnen pijler loopt.

Boven haar hoofd hangt een luidspreker, hoort ze. Er schalt muziek uit. *An invisible man / Sleeping in your bed / Who you gonna call? / Ghostbusters.*

Ze loopt weg van het paviljoen met de luidsprekers, terug naar het afnemende zonlicht. De olifant met zijn gracieuze slurf is weg – hoe kan zo iets groots nou zomaar verdwijnen? – en ze fluistert keer op keer in Lincolns oor: *het komt goed.* Ze gaat weer harder lopen, hoewel ze geen doel voor ogen heeft. Dit lijkt niet op het gelijkmatige ritme van haar gewone hardlooptrappen door de buurt. Hier is ze niet op berekend. Ze denkt aan haar oudere broer, die toen hij vroeger nog in het leger zat helemaal wild was van een trainingmethode waarbij je met een rugzak van ruim dertien kilo op je schouders kilometers moest hardlopen. Ze kende hem toen nog nauwelijks, omdat hij met haar vader mee naar Ohio was verhuisd en veel eerder had weten te ontsnappen dan zij. Ze zag hem maar

twee weken in de zomer en heel soms op feestdagen. Toen hij bij haar op bezoek kwam was hij al een volwassen vent, en hij had die rugzak met ballast om haar schouders gehangen – dat was zo'n zeven jaar voor haar eerste marathon geweest – en zij wilde graag indruk op hem maken, maar haar rug was drijfnat geworden van het zweet, en na twee blokjes liep ze al te hijgen als een paard. Nu hijgt ze ook, haar biceps branden, Lincolns gewicht brengt haar uit balans, en ze zou veel beter af zijn geweest als ze al die jaren de trainingmethode van haar broer had gevolgd.

Hoelang is ze nu aan het rennen? Drie minuten? Vier? Nul? Een eeuwigheid?

Boven het geluid van de synthesizermuziek uit hoort ze nog steeds de sirenes. Harder nu.

Ze is bijna bij het neushoornverblijf. Ze ziet hoe twee tieners, een jongen en een meisje, op haar af rennen, rennen alsof ze weten dat er iets mis is en niet alsof ze alleen maar voor sluitingstijd bij de hoofdingang willen zijn. Ze dacht dat ze mensen wilde zien, maar nu komt ze erachter dat ze dat eigenlijk niet wil. Mensen compliceren de zaken alleen maar. Ze gaan langzamer lopen als ze haar zien – de jongen grijpt naar zijn zonnebril, die bijna van zijn hoofd valt – en ze beginnen allebei tegelijk te praten, ze willen iets vragen, maar Joan loopt om hen heen en draait zich in het voorbijgaan naar hen toe.

Het meisje draagt een oranje rokje met een zoom van zwarte kant, zo kort en strak dat het haar ondergoed nauwelijks bedekt. Wat voor moeder moet dat meisje wel niet hebben? Misschien is het wel een heel goede moeder die haar heeft geleerd dat ze zelfs mooi is in een rokje dat als een worstvel strak om haar heen spant.

'Niet naar de uitgang gaan,' zegt Joan, amper vaart minderend. 'Er is daar een man die mensen neerschiet.'

'Neerschiet?' vraagt het meisje.

De jongen laat nog een woordenstroom los, te veel woorden, maar die gaan verloren in de lucht.

‘Hij vermoordt je als hij je ziet,’ roept Joan over haar schouder, maar ze is hen al voorbijgerend. ‘Verstop je ergens tot de politie er is.’

Ze kijkt niet meer om. Alles draait nu om Lincoln. Hij mag niet bloedend op het beton eindigen.

Maar goed dat het restaurant op slot zat. Het zou stom zijn geweest om daar naar binnen te gaan. Misschien hadden Lincoln en zij zich daar kunnen verstoppen, maar die man zou de gebouwen vast nalopen. Hij zou vast eerst daar binnen gaan kijken. Deuren en ramen opentrappen en dingen omvergooien – het moet hem voldoening schenken dingen kapot te maken – en in de openlucht valt er niet veel kapot te slaan, geen massieve dingen als meubels, deuren en botten.

Ze hoort haar ademhaling en haar voetstappen, hoe zacht ze ook probeert te doen, maar ze hoort ook de wind, de trillende blaadjes aan de takken, en iets verder weg op de achtergrond het verkeerslawaai – allemaal achtergrondgeluiden waar ze normaal gesproken geen aandacht aan schenkt. Ze heeft die achtergrondgeluiden nu nodig omdat Lincoln nooit helemaal stil kan zijn. Hij is een lieve jongen maar hij kan natuurlijk nooit muisstil zijn, en één enkele fluistering kan hen de kop kosten.

Ergens buiten.

Maar goed verborgen. Op een plek waar niemand hen zal zoeken.

Ze kijkt achterom naar de open ruimte van het olifantenverblijf, waar een heleboel rotsblokken liggen en waar hele wanden van rotsblokken staan, maar eromheen loopt een diepe gracht waar je niet overheen kunt springen. En er zijn natuurlijk olifanten, en het hele idee is idioot, maar toch gaat er een lampje branden – de schutters zullen de dierenverblijven toch zeker niet doorzoeken?

Dat heeft ze in minder dan tien stappen bedacht, zo snel en zo langzaam – als ze zich omdraait kan ze waarschijnlijk de twee tieners nog zien – en al dat denken levert niets op. Ergens in de ver-

te brult een leeuw, en dat is heel gewoon omdat ze de dieren vlak voor sluitingstijd voederen en de leeuwen dan altijd verwachtingsvol brullen. Hij brult opnieuw, geruststellend bijna. Ze wordt omringd door wilde dieren die opgesloten zitten in kooien. Ze voelt zich met ze verbonden.

Een aap krijst, een hoog en agressief geluid, en ze vraagt zich af of de verzorgers wel aan de avondvoederronde zijn toegekomen. Misschien werden ze wel gestoord.

Dan krijgt ze de ingeving. Het stekelvarken.

De gebouwen zouden allemaal op slot moeten zitten, maar misschien is dat niet gebeurd? Misschien zijn de oppassers hier op hun laatste ronde niet langsgelopen.

Ze bidt zoals ze in lange tijd niet meer heeft gebeden terwijl ze naar het mensapenverblijf holt. Ze rent langs de speeltuin met het Afrika-thema aan haar linkerhand – met trommels, maskers, een wip en het standbeeld van een mestkever –, duikt onder het ingewikkelde touwparcours van de slingerapen door, die onbekommerd rondlummelen of aan hun staart en poten slingeren, bereikt dan de ingang van het mensapenverblijf en duwt tegen de dubbele deuren, die onmiddellijk meegeven. Ze rent dieper de koele, donkere gangen van het gebouw in, langs de lemuren met hun zwart-wit gestreepte staarten, en dan slaat ze een bocht om en is alles in schemerduister gehuld, met boomstammen die door de vloeren groeien. Zoals bij bijna alles hier weet ze niet of het echte of namaakbomen zijn, maar als ze haar hand uitsteekt om steun te zoeken voelt de bast echt aan.

‘Was er een man die op mensen schoot?’ vraagt Lincoln tegen haar sleutelbeen.

‘Ja.’

‘Zit hij ons achterna?’

‘Nee,’ zegt ze.

‘Waarom rennen we dan?’

Ze ziet daglicht in de hokken, zonlicht dat door het glas naar

binnen valt, en de gedachte komt bij haar op dat de dieren zich achter grote rotsblokken en in grotten kunnen verstoppert. En dat die grotten misschien zelfs toegang bieden tot andere onzichtbare ruimten, als je maar door die glazen wanden kunt komen. Maar ze kan niet door wanden heen zoals *The Invisible Woman* of een van de *X-men*, dus holt ze verder door de gangen terwijl ze langs gladde glazen wanden en rechte ruwe muren van B2-blokken schampt.

Op een gegeven moment zullen haar spieren dienst weigeren, dat weet ze. Dan verliezen haar armen hun greep en vallen ze slap langs haar lichaam, hoezeer ze zich er ook tegen verzet. Maar op dit moment is ze zich alleen bewust van een constant kloppend, branderig gevoel, van haar schouders tot haar polsen, van haar heupen tot haar enkels.

‘Mama?’

‘We zijn er bijna,’ zegt ze, maar ze kan nauwelijks articuleren.

Er zijn apen en nog eens apen, allemaal even onbekommerd.

Dan is er een glazen deur die ze met haar schouder open ramt en staan ze weer in de frisse buitenlucht, voor een afgebladderde balustrade die tot borsthoogte reikt. Daarachter ligt een kleine omheinde jungle van pijnbomen en hoog opschietend gras. Ze staat op de houten planken van een vlonder – een soort patio tussen de dierenverblijven. Links van haar leidt een houten deur naar de bavianen, de orang-oetans en andere verblijven met glazen wanden en open gangen waar ze niets te zoeken heeft. Hier zit een bordje op de bakstenen muur waarop de leefwijze van het stekelvarken wordt uitgelegd, hoewel niet duidelijk wordt gemaakt waarom een stekelvarken in het mensapenverblijf is ondergebracht. Een paar maanden geleden beaamde een verzorgster met een notitieboekje in de hand – op gedempte toon, zodat Lincoln het niet hoorde – dat het stekelvarken dood was. Joan en Lincoln zijn regelmatig gaan kijken of er al een nieuw exemplaar woonde. Ze heeft hem de waarheid verteld, want hij had toch ook al dode vo-

gels, eekhoortjes en platgeslagen kakkerlakken gezien, en waarom zou je moeten doen of er nooit iets doodgaat, en hij hoopte dat er een babystekelvarken zou komen. Maar tot nu toe is het hok leeg gebleven.

Ze hoopt dat het nog steeds leeg is.

Ze doet een stap dichterbij naar de balustrade toe en bestudeert de lage boompjes en de uitgeholde boomstammen. Het gras moet nodig gemaaid worden, en hier en daar ziet ze kale plekken waar zand en grind ligt, en de hele boel ziet er verwaarloosd uit. In het midden ziet het hok eruit zoals ze het zich herinnert – met een rondlopende muur van gestapelde keien van ruim een meter hoog en een meter of drie lang, waardoor je niet goed kunt zien wat daarachter zit. Het verblijf wordt omringd door een hek van harmonicagaas, half overwoekerd door klimplanten. Het hek is zeker vierenvijftien meter hoog, en het bovenste deel helt enigszins naar binnen – zouden ze echt problemen hebben gehad met klimmende stekelvarkens? – en daaromheen torenen pijnbomen.

Het ligt hier goed weggestopt, diep in het labirint van het apenhuis. Het ziet er niet uitnodigend uit voor mensen, en daarom vindt ze het perfect.

Ze zet Lincoln op de balustrade neer en zucht van opluchting als ze van zijn gewicht is verlost. Over de balustrade zelf komen ze makkelijk heen, en aan de andere kant is een stenen rand die breed genoeg is voor haar voeten. Daar kan ze op gaan staan en Lincoln er vervolgens overheen tillen. En zelfs als er iets mis zou gaan valt hij hoogstens een meter naar beneden en zal hij zich niet erg pijn doen, maar misschien begint hij dan wel te huilen en dat geluid zou – nee, ze hoeft niet bang te zijn dat hij valt. Ze kan hem de hele tijd vasthouden.

‘Zo gaan we het doen,’ zegt ze. ‘Blijf jij hier zo zitten, en dan klim ik over –’

Hij schudt zijn hoofd en pakt haar stevig boven haar ellebogen vast.

‘Mama, we mogen niet bij de dieren naar binnen gaan!’

‘Er zijn geen dieren, weet je nog?’ zegt ze, terwijl ze probeert zijn vingers los te maken. ‘Dit is het huis van het stekelvarken. En er is nog geen nieuw stekelvarken.’

‘Hekken zijn bedoeld om dieren binnen te houden en mensen buiten,’ zegt hij.

Nog nooit heeft het haar zo erg gestoord dat hij zich altijd aan de regels houdt.

‘Vandaag gelden er andere regels,’ zegt ze. ‘Nu is er een noodtoestand, en de regels zijn nu dat we ons moeten verstoppen, zodat de man met het geweer ons niet vindt.’

Lincoln lost zijn greep, kijkt achterom, en grijpt haar weer vast.

‘Ik ga vallen,’ zegt hij. ‘Het is te hoog.’

‘Zou ik je laten vallen?’

‘Nee,’ zegt hij, en hij drukt zich steviger tegen haar aan. ‘Mama.’

‘Ik hou je vast. Ik klim er nu overheen –’

‘Mama,’ jammert hij.

‘Sst. Ik heb je vast.’

Ze hijst zich omhoog, gaat schrijlings op de balustrade zitten en houdt nog steeds haar beide handen om hem heen. Het is een ongemakkelijke houding, maar ze zwaait haar andere been ook over de balustrade en haar voeten vinden houvast op de rand.

Hij heeft haar polsen losjes vast. Ze hoort hem ademen, hij kan elk moment gaan huilen. Vanwege de man die mensen doodschiet of vanwege deze radicale overschrijding van de normale grenzen? Ze heeft geen idee.

‘Mama.’

‘Ik heb je vast,’ zegt Joan, en ze slaat een arm om zijn middel heen en trekt hem tegen haar borst aan. Zijn hielen slaan tegen het ijzeren gaas.

‘Nu ga ik je laten zakken,’ zegt ze tegen hem, ‘en dan wil ik dat je je voeten op die smalle rand zet en je met je handen vasthoudt aan de balustrade. Dan spring ik op de grond en til ik je eraf.’

Ze tilt hem al op terwijl ze nog praat, zodat hij niet de kans

krijgt om er al te veel over na te denken, want over het algemeen wordt hij er niet moediger op als hij over dingen nadenkt, en deze manoeuvre kan in twee seconden achter de rug zijn. Ze houdt zich met een hand stevig vast aan de balustrade, duwt hem lichtjes van zich af, draait hem om en steekt haar billen naar achteren om ruimte voor hem te maken, en één ogenblik lang hangt hij midden in de lucht, alleen gezekeerd door haar arm en elleboog, en ze voelt zijn paniek, maar dan staat hij met zijn voeten op dezelfde rand als zij, zijn tennisschoenen tussen haar leren teenslippers in. Ze klemt zijn vingers stevig om het gaas.

‘Goed vasthouden,’ zegt ze.

Ze zet zich af en landt zachtjes en veilig op de grond onder hen, waar het gras zo hoog is dat het haar polsen kietelt. Ze tilt hem naar beneden en draait hem weer om zodat hij zijn armen om haar nek kan slaan. Zijn benen klemmen zich om haar heupen en ze begint weer te lopen, en ze probeert zo goed mogelijk te kijken waar ze loopt, want hij belemmert haar zicht – ze herinnert zich dat door haar zwangere buik een ongelijke bodem in een hinderisbaan veranderde – en dan staan ze eindelijk achter de rotsmuur die er zo verleidelijk uitzag.

Ze laat zich zakken zodat ze met haar rug tegen de harde koude rotsblokken leunt, met haar benen voor zich uitgestrekt. Hij is nog steeds met haar verstrengeld.